

T-47/02. sz. ügy

Manfred Danzer et Hannelore Danzer kontra az Európai Unió Tanácsa

„Társasági jog – A 68/151/EGK és 78/660/EGK irányelvek – Éves beszámoló közzététele – Az üzleti titok védelme – Alapvető jogok megsértése – Jogalap – Kártérítési kereset – Elfogadhatatlanság”

Az Elsőfokú Bíróság ítélete (harmadik tanács), 2006. június 21. II - 1782

Az ítélet összefoglalása

- 1. Kártérítési kereset – A megsemmisítés iránti keresethez képesti önállóság (EK 235. és EK 288. cikk, második bekezdés)*
- 2. Előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések – A Bírósághoz fordulás – Valamely közösségi jogi aktus érvényességének a nemzeti bíróság előtti vitatása (EK 234. cikk, harmadik bekezdés)*

3. *Szerződésen kívüli felelősség – Feltételek*

(EK 288. cikk, második bekezdés; 68/151 tanácsi irányelv, 2. cikk, (1) bekezdés, f) pont és 78/660 tanácsi irányelv, 47. cikk)

1. Az EK 288. cikk második bekezdésében meghatározott kártérítési kereset önálló, a jogorvoslati rendszerben sajátos szerepet betöltő eljárás, amelynek alkalmazása különleges jellegének megfelelő feltételektől függ. Abban különbözik a megsemmisítés iránti keresettől, hogy nem egy meghatározott intézkedés megsemmisítésére irányul, hanem egy közösségi intézmény által okozott kár megtérítésére. A kártérítési kereset autonómiájának elve ezáltal abban találja jogalapját, hogy e kereset célja különbözik a megsemmisítés iránti kereset céljától. Ezért egy kártérítési keresetet kivételesen elfogadhatatlannak kell nyilvánítani, ha azzal valójában egy jogerős jogi aktus visszavonására kerülne sor, és az, amennyiben sikeres lenne, e jogi aktus joghatásainak megsemmisítéséhez vezetne. Különösen ez az eset áll fenn akkor, ha a kártérítési kereset egy olyan összeg megfizetésére irányul, amelynek összege pontosan megfelel a felperes által egy egyedi határozat végrehajtásaként megfizetett összegnek.
2. Ha egy nemzeti bíróság előtt, amelynek határozatai a nemzeti jog eszközeivel már nem támadhatók meg, a közösségi jog értelmezésére vonatkozó kérdés merül fel, ez a bíróság az EK 234. cikk harmadik bekezdése értelmében alapvetően köteles előzetes döntéshozatal iránt megkeresni a Bíróságot. Mindazonáltal ha a közösségi jog helyes alkalmazása olyan nyilvánvaló, hogy az minden ésszerű kétséget kizár (a Bíróság 283/81. sz. CILFIT-ügyben 1982. október 6-án hozott ítéletének [EBHT 1982., 3415. o.] 21. pontja), a kizárólag számára nyitva álló mérlegelési jogkör értelmében dönthet úgy, hogy eltekint attól, hogy a közösségi jog értelmezésével kapcsolatban előtte felmerült kérdést a Bíróság elé terjeszti.

Először is ez a bíróság nem köteles minden hozzá benyújtott, egy közösségi jogi aktus érvényességének megállapítására irányuló előzetes döntéshozatalra való előterjesztésre vonatkozó kérelemnek helyt adni.

Az a tény, hogy az egyik fél állítása szerint a jogvita a közösségi jog értelmezésének kérdését veti fel, önmagában nem elegendő ahhoz, hogy az érintett bíróság köteles legyen a kérdést az EK 234. cikk értelmében felmerült kér-

(vö. 27–28. pont)

désnek tekinteni. Különösen jogosult annak feltételezésére, hogy a megtámadott közösségi jogi aktus érvényessége nem vet fel kétséget, és így nem szükséges e tekintetben a Bíróság megkeresése. Az érintett bíróság vizsgálhatja egy közösségi jogi aktus érvényességét, és amennyiben úgy találja, hogy a felek által az érvénytelenség tekintetében felhozott okok nem megalapozottak, azokat azzal az indokolással ellátva utasíthatja el, hogy a jogi aktus teljes terjedelmében érvényes. Ha ugyanis így jár el, nem kérdőjelezi meg a közösségi aktus létét.

(vö. 36–37. pont)

3. A tagállamok által a társasági tagok és harmadik személyek érdekei védelmében a Szerződés 58. cikke második bekezdése szerinti társaságoknak előírt biztosítékok összehangolásáról szóló, 68/151 irányelv 2. cikke (1) bekezdése f) pontjának és a Szerződés 54. cikke (3) bekezdésének g) pontja alapján meghatározott jogi formájú társaságok éves beszámolójáról szóló 78/660 irányelv az éves beszámoló kötelező közzétételét előíró 47. cikkének elfogadása nem alapozhat meg olyan szabályellenes magatartást, amely alkalmas a Közösség felelősségének megalapozására. Egy összehangolási irányelv esetleges jogellenessége önmagában nem elegendő a Közösség szerződésen kívüli felelősségének megalapozásához, mivel ez a felelősség csak akkor áll fenn, ha a jogalanyokat védő jogszabály kellően egyértelmű megsértéséről van szó.

(vö. 52. pont)